

Nice try gorgeous,

you don't fool anyone.

Pittige tekst, onverwachte toeleiding. Can she be a bitch? "Nice try gorgeous," dat denk ik er telkens achteraan bij d'r nieuwste single. Can she?

Don't stand a chance. Nee, neem maar een doorbitch in dienst, of een bodyguard.

De CD was koud van de pers gerold, of in de media kwamen in opstand. De eerste levenstekenen waar mijn gretige knuistjes zich op stortten, hadden namelijk een heel andere lading. Op het zomerlezen billboard lag ze bevallig met de buik in het zand (op het zand? in het billboard.. hoe zeg je dat dan?). Probeer dan maar eens gevaarlijk te kijken. Twee: gekozen tot fabulous single. Zie ik daar geen pubergiechel om d'r lippen krullen? Daar verwed ik mijn Elle Girl agenda om. Op de derde foto staat ze naast de blikgeworden rots in de branding. De stoere vierwieler met honderden pk's had makkelijk in een macha-pose kunnen uitmonden. We noteren echter de welbekende hemelse glimlach. Tot slot en dan hoort u het eens van een ander, bericht Het Parool over de liefste bezoekers in huize Woo: dat zijn Elize en haar Odettes.

't Is van tweeën één. Massamedia werken eendrachtig samen om boze Elize's uit de kolommen te weren. Of.. ze lacht gewoon wél tegen elke fotograaf.

Kent u het verhaal bij de plaat? Jongen in discotheek valt meisje lastig. Meisje smijt drankje in gezicht. Als dance-act komt ze natuurlijk nogal veel in platenruiterpleisterplaatsen, trouwens, ze maakt sowieso van alles mee; in een weekend meer dan ik in maanden. In de Yes leest u er over.

Na dit terzijde, wil ik even door met het gegeven bitch. Kennelijk zit het de zangeres dwars. Ik wil er, met u, toch eens eventjes naar kijken. Van All Saints ken ik een intrigerende videoclip waarin kerels door muren gesmeten worden. Lily Allen

kondigt op de CD hoes al aan dat het menens is (it's you, not me) en houdt dat vol terwijl de CD-speler zijn ding doet. Linksom of rechtsom, er is kennelijk een universele behoefte de mannen voor te lichten over de handschoenen en het katje.

Hoe dit fenomeen te verklaren?

“Dat moet je niet pikken,” zou het daarover gaan?

Het toeval wil, dat wij een mooi stukje archief hebben in huize RHP. Alwaar Jane Fonda's bio valt aan te treffen. Fonda heeft een leven om zo mee te ruilen natuurlijk. Übercultklassieker Barbarella, in Frankrijk als het daar happening was en in de states comme vous voulez; jaren 60 en 70 bewust meegepakt. Activisme hier, serieus acteerwerk daar; you name it. Ze scharrelde met sterke, vaak machtige meneren zoals de politicus of de miljonair, vond het geluk echter niet. Die van de politiek vond haar roem intimiderend. Gedoe, verhuizingen: ze kwam er niet aan te pas. En zo kon het gebeuren, dat de kameleon die hippie was in Laurelland, Barbarella culticoon-op-celluloid of aerobicsjuf avant la lettre, een afhankelijk mevrouwetje werd.

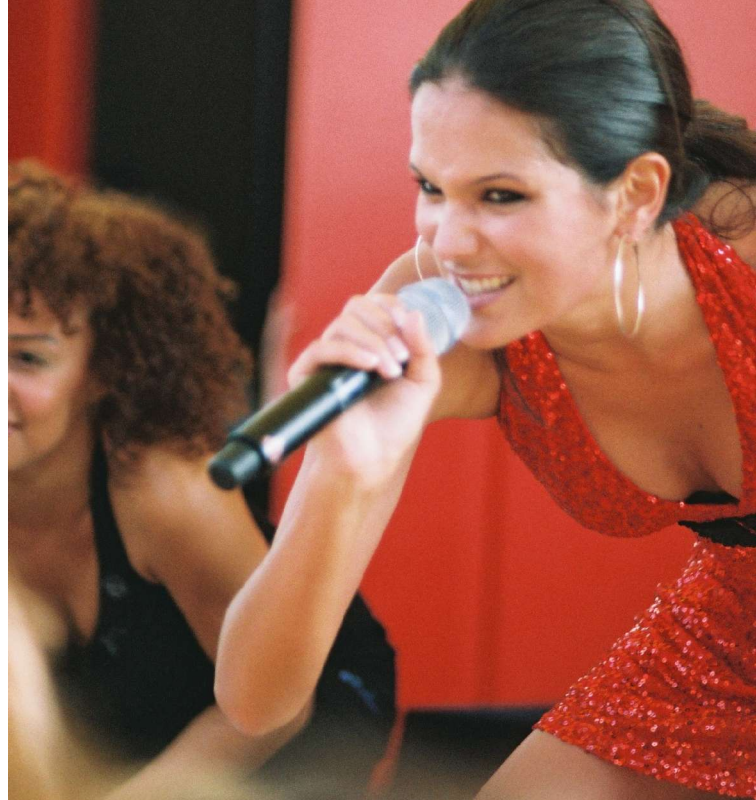
Zelf noemt ze het: goochelaarsassistent. Hoe? Zo. Hoofd en lijf gescheiden. De altijd bezige politicus organiseerde dingen, nam interessante mensen mee, verzon nieuwe bewegingen en zodoende was hij op papier perfect. In het gebruik van alledag, was het meer iemand om naar op te kijken. Dankzij de ratio kun je er helemaal uit zijn dat het een prima vent is en een uitstekende deal. Maar weet: dat zegt niets over de vraag of het gelijkwaardig gaat. Wat krijg je dan: dat de rots in de branding en de veilige haven tegelijk tot patronen leiden.

Op zich een herkenbaar probleem en misschien niet in het minst voor de Yes lezeres. Teamleiders, vmbo-docenten en anderen die de roedel aanvoeren, weten dat een stuk ongrijpbaarheid nuttig kan zijn. Achilleshiel. Anders blijven de kaarten eens geschud, altijd verdeeld. En dat hoort niet, af en toe moet er herrie zijn. Anders gezegd: ongrijpbaarheid is het synoniem van zwakheden maskeren en laat zich bovendien uitstekend combineren met de vrouwelijke mystiek

(can't live with 'em nor without 'em, dat bedoel ik). Idealiter combineert men die mystiek van de ongrijpbaarheid met fijne tease. Ten derde male de Yes genoemd: El verhaalt over haar leuk lonkend leren podiumpakje. Zonder fotootje van Panama (daar was het, Cd-release) moeten we op ons voorstellingsvermogen vertrouwen. Zo ver zo goed, mental note en painted picture. Surprise! Komt luttele pagina's daarna zomersproetige Saar het even voordoen. Oef! Lees dat de tas jewelz heet "met genoeg ruimte voor je spullen" (welkom! geschenk) en dat duveltjedoosje Elize's tekst over een BH met stenen gaat

.. dat noem ik nou fijne tease.

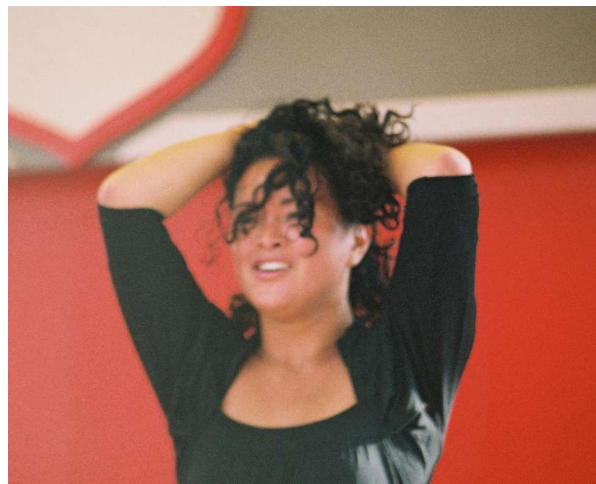

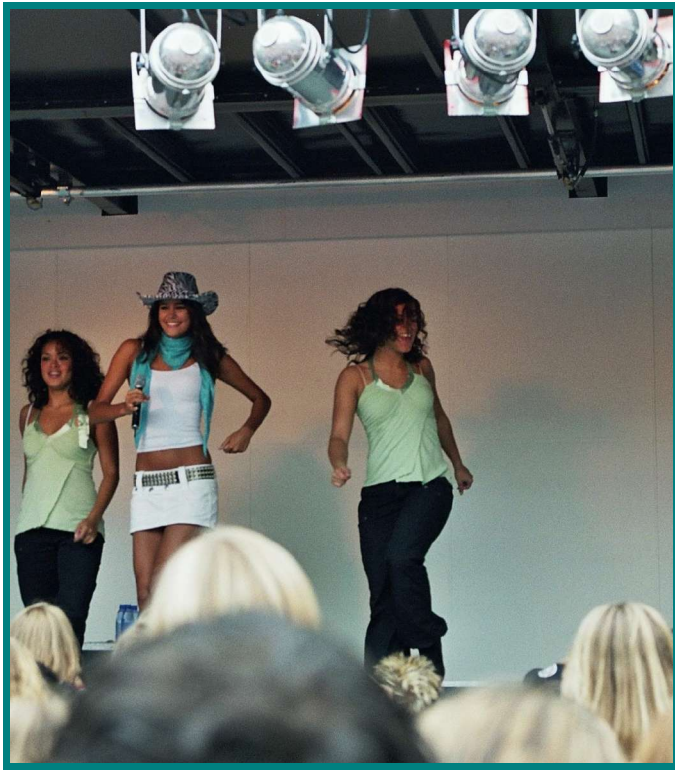
Toen ik laatst in het Rotterdamse fotomuseum was, had een van de Braziliaanse kunstzinnigen docusoaps gewrocht. Verschillende, maar toch ook gelijksoortige levens in blitzvideo vervat. Woonwijk en standsverschil, maar de eerste schooldag of de verbouwing overkomt ons allemaal. Uit elkaar groeien kán in feite niet, ondanks dat dat wel erg eigenwijs klinkt. Want. Je bent er zelf bij, 24/7. Maar als je decennia lang mekaars pakezel danwel de lappenmand zélf wil zijn floating through the sky with a violin playing goat (obviously), dan geeft deze complexe formulering al aan dat je heel wat veranderingen meemaakt, die je allemaal een plek zal willen geven.

(net als u deze alinea. Leest u hem anders nog een keer)

Eind mei was in de Yes te lezen dat Elize zich -uit liefdadigheid, voor het *goede doel*- op sexuele voorlichting heeft gestort. Nu, maanden later, heb ik dat nog altijd geen plekje kunnen geven (wetenschappers blijven met lege handen achter).

Rhp-producties.nl

